

[Assaf A Voll](#)

May 31 at 6:47 PM ·

בעקבות #כל_שקרי_האקדמיה (הספר) שיצא לי לקרוא לאחרונה עלתה בי השאלה: האם מחברי הספר, בני הזוג אלמוג תמר ו Oz Almog, הם צמד טרולים?

"עלי להקדים ולומר: "טרול" עבורי אינו תואר המבטא גנאי.

להיפך.

הטרול המקצועי, זה שיש מאחרי מעשיו כוונות אסטרטגיות ולא רק עניין בכאוס ובמהומה, הוא בעיני סוג של מאסטר אמנויות לחימה, כזה המשתמש בכוחו של התוקפן כדי לפעול כנגד עצמו.

גם לי יוצא לחטוא מדי פעם בהטרלות כמו שיגור ספר ריק לאמאזון בדיוק בשנות ה-50 ל"כיבוש" בעניין ההיסטוריה של העם הפלשטיני. ברם, הטובות בהטרלות אינן נחשפות, הן יושבות אי שם וממתינות לתורן.

יש מטרילים שאני מקנא בהם על הצלחותיהם הכבירות.

ההטרלה הגאונית ביותר בעיני, למעט אותו מתרגם לשפת הסימנים שלא ידע כלל את השפה והטעה רבים בעולם כ"שתרגם" את נאומו של אובאמה (ולבסוף התברר כי מדובר ברוצח מורשע), היא הטרלת כתבי עת אקדמיים בידי חבורת טרולים אקדמאים שהחדירו לשלל כתבי עת מלאי אויר פסגות מהביל העוסקים בעיקר במדעי הרוח והחברה, עשרות מאמרים שהתארים "מופרעים" או "מופרכים" עושים עמם חסד גדול ממה שגמל הקב"ה לעם ישראל.

אפשר ללמוד על כך בקלות מהנושאים:

"כוכבים, פלנטות ומגדר: תשתית לאסטרונומיה פמיניסטית" וריאציה פמיניסטית על "מיין קאמפף" והשיא: מאמר המסכם מחקר שטען כי פארקי כלבים הם חללים סלחניים לאונס ושיש בהם תרבות אונס תוקפנית של "הכלבה המדוכאת".

מטרתם היתה כפי שהתבטאו: "ככל שאתה מתלונן יותר על קיפוח של קבוצת מיעוט אתה מצליח יותר. לכן הם כינו את תחומי המחקר האלה "מדעי המרמור" (Grievance Studies) המדעים הוא שחירוטים שכאלו עברו ועדות ביקורת מקצועיות של מערכות כתבי עת מדעיים והנם מתנוססים שם לדיראון עד היום.

כדי להבין את תופעת אינפלציית המאמרים ועליבותם של רבים מכתבי העת המדעיים, יש לקרוא את הפרק העוסק בקלות הבלתי נסבלת של החירוטוט האקדמי. הרעה החולה מכל היא הבמה הסגורה בה מתפרסמים מחקרים, רעיונות ודעות שהיו מקבלים את התואר "ארכאים" אלא שהם היו כאלה לפחות מפריצת האינטרנט לחיינו. מה הערך בהצגת תיאוריה בחלל סטרילי סגור שאינו נגיש ויותר מכך, לרוב המאמרים המתפרסמים במדעי הרוח אין כל ערך מעבר להצגת רשימת הפרסומים של המחבר שתקרב אותו אל התואר לתקן/קביעות ותו לא.

מי ששואל את עצמו כיצד הפכו מדעי הרוח לחוליה החלשה בשרשת המחלידה של האקדמיה, לחוגים שהביקוש אליהם נמוך מלמכשיר פקסמיליה, ימצא בספר רשימה ארוכה של סיבות שכל אחת בפני עצמה בכוחה להרחיק גם את היצור הסקרן ביותר ממדה"ר.

תקינות פוליטית

פוליטיקה של זהויות

פרוגרסיביות רדיקלית

ניוון מחשבת

מתודות ארכאיות

והכי חשוב: חוסר פרקטיות משווע – לא משנה באילו אנשי קריאייטיב יעזרו המוסדות בניסיונות האריזה שלהם את המוסדות החלולים הללו.

גילוי נאות: הכותב למד במעי הרוח ואף כתב דוקטורט לפני אי אלו שנים בחוג למקרא ומחזיק בתארים בפילוסופיה, היסטוריה (ופסיכולוגיה). לכן אין צורך לספר לי על חשיבותם של מדעי הרוח (והחברה), למעשה מתייחס הספר בצורה די מופרט לטענות הנשמעות קבוע בעד אותם "מדעים": "צריך ללמוד לחשוב", "בלי תרבות אין מדעים מדויקים" ועוד כהנה וכהנה טיעונים שבחלקם אמת וחלקם הבל מוחלט. למרות זאת מצאתי עצמי מהנהן תדיר ואף מחייך למקרא פירוקן של תופעות כה נפוחות ומוכרות.

רוצה להדגיש כאן שני עניינים חשובים:

- ישנם חוקרים ראויים במדעי הרוח המוסיפים דעת ואף הכרחיים, אך הם מעטים ופועלים בסביבה מנונת.

- הביקורת אינה מתייחסת לנושאי המדעים, אלא לאימוצם הכפוי בידי מוסדות שכבר אינם ראויים. הפילוסופיה חשובה, אבל לא בהכרח החוג לפילוסופיה. לא פילוסופים מרצים בחוג לפילוסופיה (ואף אין הכרחי שילמדו בה) ולא סופרים בחוג לספרות. להיפך, דווקא יוצרים והוגי דעות יתקשו לשרוד את הברוקרטיה, הכללים הנוקשים והאפרוריות שבהמתנה המיידית לפנסיה.

תמר ועוז אלמוג אינם טרולים, אלא מגה טרולים משום שהם מפעילים את השיטה האקדמית נגד עצמה. הצמד לא הסתפק במאמר זה או אחר אלא הוציאו לאור ספר עב כרס אשר כל כולו ניצול כח האובייקט המבוקר לשם חביטה בו והפיכתו לעיי חורבות אקדמיות. החיבור שהוציאו תחת ידם פועל לפי כל כללי הכתיבה האקדמית המוכרת לנו על כל אקססורייז המוכרים: סקירות, מחקרים, הערות שוליים וביבליוגרפיות ארוכות מנשוא.

לסיכום: שני נושאים אלו: מדה"ר וטרולים הם בנשמתי ואני מתכוון לשלב ביניהם ולעסוק בהם גם בהמשך. בפרק הבא: כיצד מתעללים אקדמים בשפה רק משום שאין להם שום דבר בעלך ערך להביא לאנושות וכפי שהגדיר זאת דוקינס (המצוטט בספר): "נניח שאתה אינטלקטואל מתחזה שאין לו מה לומר, אבל בעל שאיפות גדולות להצליח בחיים האקדמיים, לקבץ סביבך קליקה גדולה של תלמידים, ושסטודנטים ברחבי העולם ימרקרו את מאמריך. איזה סגנון כתיבה תטפח? לא בהיר כמובן, כי זה יחשוף את העובדה שאין לך מה לומר".

לחובבי הז'אנר.